

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/8/2016
Identifikačné číslo spisu: 5014200356
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200356.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu Q. C. U., bytom D., Poľská republika, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti: REPRUF, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca, IČO: 47 237 198, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 17442-2/2014-BA zo dňa 16. januára 2014, konajúc o odvolaní účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/26/2014-59 zo dňa 12. augusta 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/26/2014-59 zo dňa 12. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, pretože nie je dôvodná.

Podľa právneho názoru krajského súdu aplikovať nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 14 - 16 je možné iba v prípade, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. V posudzovanej veci žalobca vykonáva SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného dokazovania v správnom konaní nebolo preukázané, že by reálne, fakticky žalobca vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa REPRUF, s.r.o., ktorého miesto podnikania resp. sídlo bolo na území SR.

Krajský súdu dospel k názoru, že žalobca v danom prípade nepreukázal reálny výkon činnosti zamestnanca u označeného zamestnávateľa. Ani dokladmi v rámci správneho konania, resp. dokladmi pripojenými k žalobe - záznam o inšpekcii práce z Inšpektorátu práce Žilina zo dňa 15.03.2013,

Registračný list FO, pracovná zmluva zo dňa 01.02.2012, výpisy z účtov v poľskom jazyku, štvrtročné správy o vykonaní prác. Štvrtročné správy o vykonaní prác opatrené vizitkami firiem krajský súd vyhodnotil ako nekonkrétne, z hľadiska dátumu, miesta vykonania prác ako aj rozsahu prác. Žalobca reálne nepreukázal reálne vykonávanie činnosti zamestnanca na území SR. Miesto vykonania prác je uvedené len Bratislava, nie je uvedený konkrétny dátum vykonania prác, ako aj rozsah prác, ktoré sa mali v uvedených firmách, ktorých vizitky resp. pečiatky sú súčasťou fotokópii štvrtročných prác, realizovať. Nejedná sa o objektívny doklad, ktorý by preukazoval, že žalobca bol v konkrétnom čase na konkrétnom mieste a v ňom vykonával prácu podľa pracovnej zmluvy. Doklad o vyplatenej mzde zamestnancovi zo strany zamestnávateľa nie je dôkazom o reálnom vykonávaní pracovnej činnosti zamestnanca. Podľa názoru krajského súdu záznam z výkonu inšpekcie práce nesúvisel s prešetrovaním reálneho výkonu činnosti zamestnancov označeného zamestnávateľa.

Ani z týchto listinných dôkazov, podľa názoru krajského súdu, žalobca nepreukázal konkrétne vykonávanie prác podľa pracovnej zmluvy na základe ktorej mal vykonať práce promotora služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľom alebo klientmi zamestnávateľa. Promotor (z anglického promotion -podpora, propagácia značiek, výrobkov, akcií a ďalších) je osoba, ktorej úlohou je zviditeľniť určitý produkt, značku alebo službu a urobiť ich pre zákazníkov atraktívnejšie a viditeľnejšie, často má podporiť ich predaj a v neposlednej rade zvýšiť prestíž a všeobecné povedomie o samotnej značke či už výrobku alebo služby. Práca zamestnanca bola definovaná v pracovnej zmluve ako kontakt s potencionálnymi klientmi zamestnávateľa a jeho klientov, prezentácia a propagácia činnosti zamestnávateľa a jeho klientov, zabezpečenie písomných študijných podkladov, materiálov a technického vybavenia pre realizáciu a priebeh internetových školení. Úlohou promotéra nemôže byť len fyzické odovzdávanie vizitiek resp. letákov rôznych firiem, bez ďalšieho. Ani predložené doklady v konaní pred súdom nepreukázali realizáciu pracovnej náplne obsiahnutej v pracovnej zmluve, ktorú mal žalobca vykonávať od 01.02.2012 na území SR.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - čl. 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobca vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá čl. 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (čl. 13 (3)) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II čl. 16 vykonávacieho nariadenia).

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca ako aj jeho zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho konania, ktorým sa doručovali napadnuté rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, v konaní neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnili závery žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, závery správy o kontrole zo dňa 08.03.2013, ktorá bola jedným z podkladov pre rozhodnutie žalovaného. Dôkazy, ktoré žalobca produkoval v žalobe a aj v správnom konaní nepreukazujú skutočnosť, že by reálne, v súlade s dohodnutými pracovnými podmienkami, pre označeného zamestnávateľa od 01.02.2012 žalobca prácu reálne vykonával.

Na základe uvedeného potom záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, je v súlade so zákonom, nakoľko § 20 zákona č. 461/2003 Z.z. ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobcu ako zamestnanca v pracovnom pomere. Takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobcovi bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej bol označený identifikačnými údajmi a bol označený aj jeho zamestnávateľ REPRUF, s.r.o. Podanie a registrácia prihlášky však nie je dôkazom o skutočnom (reálnom) vzniku pracovného pomeru žalobcu u zamestnávateľa.

Tento záver vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a), § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) zákona č

461/2003 Z.z., ktoré upravujú podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobca v konaní nepreukázal.

Krajský súd konštatoval, že žalobca v konaní bol povinný uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bol spôsobilý vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah prác od 01.02.2012 pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonával. Preto neobstojí tvrdenie žalobcu v podanej žalobe, že je poškodený na svojich právach. Žalobca mohol skutkovým vymedzením uviesť, ktoré konkrétne práce od uzavretia pracovnej zmluvy pre zamestnávateľa vykonával, v ktorých firmách, aké konkrétne produkty, služby prezentoval, propagoval, s ktorými osobami jednal a pod., ktoré by rozsah ním vykonaných prác pre zamestnávateľa, potvrdili.

Keďže bolo preukázané, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území SR, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (čl. 11 (3) základného nariadenia). Krajský súd konštatoval, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 (3) vo väzbe na čl. 11 (1) prvá veta základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

Ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd námietky žalobcu vo vzťahu k vykonávaniu činnosti zamestnancov na území SR, že títo vykonávajú tzv. marginálne činnosti na území SR, nakoľko rozhodnutia správnych orgánov z týchto skutočností vôbec nevychádzajú. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nebolo potrebné sa zaoberať ani skutočnosťami registrového sídla zamestnávateľa, keďže nebol preukázaný reálny súbeh dvoch činností - zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch, tak ako to krajský súd vyššie odôvodnil. Rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, ktorá sa týkala diskriminačného zaobchádzania so žalobcom, keď žiadne takéto zaobchádzanie nebolo preukázané a samotné rozhodnutie v zmysle zákona nemôže byť pojmovo označené ako diskriminačné.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní v prospech žalobcu účastník konania navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovanej a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Napadnutému rozsudku účastník konania vytýkal závažné porušenie hmotného práva, ktoré malo vplyv na obsah vydaného rozsudku, a to čl. 13 ods. 3 nariadenia č. 883/2004, v ktorom sa nachádza kolízna norma poukazujúca na príslušnú legislatívu vo veci sociálneho zabezpečenia osoby bežne realizujúcej činnosť ako zamestnanec a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v rôznych členských krajinách, čím sa vylučuje možnosť určenia legislatívy príslušnej pre tento právny vzťah iným spôsobom ako uvedený v norme o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia.

Ďalej účastník konania namietal hrubé porušenie hmotného práva, a to čl. 87 a základného nariadenia v súvislosti s čl. 14 ods. 5 b) vykonávacieho nariadenia a čl. 2 ods. 2 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 465/2012 zo dňa 22.05.2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 833/2004 vo veci koordinácie systémov sociálneho poistenia a nariadenie (ES) č. 987/2009 týkajúce sa vykonávania nariadenia (ES) č. 833/2004, tým že neboli nesprávne uplatniteľné, a posúdenie práce navrhovateľa, ako práce, ktorá má marginálny charakter, počas kedy sa uvedené predpisy nemôžu vzťahovať na navrhovateľa, pretože on uzatvoril pracovnú zmluvu pred tým, ako vošli do platnosti predpisy o marginálnom charaktere práce a nepodal vyhlásenie o tom, aby sa naňho nevzťahovalo prechodné obdobie uvedené v čl. 87a základného nariadenia, preto sa na navrhovateľa vzťahuje 10 - ročné prechodné obdobie, počas ktorého sa neuplatňuje predpis čl. 14 ods. 5 b) vykonávacieho nariadenia.

Účastník konania namietal aj potvrdenie stanoviska o zanedbateľnom charaktere činnosti vykonávanej žalobcom napriek tomu, že žalobca tvrdil, že jeho činnosť ako zamestnanca nemá zanedbateľný charakter, lebo časová náročnosť práce pre spoločnosť REPRUF s.r.o., čiže 10 hodín týždenne prekročila 5% času venovaného činnosti ako samostatne zárobkovo činná osoba.

Ďalej namietal vykonanie nesprávneho posúdenia skutkového stavu v dôsledku prijatia, že žalobca napriek tomu, že takú možnosť mal, neposkytol dokumenty potvrdzujúce výkon činnosti ako zamestnanec v priebehu správneho konania, a preto nie je možné posúdenie týchto dôkazov v priebehu súdneho konania.

Účastník konania namietal aj odňatie žalobcovi reálnej možnosti na obranu jemu prislúchajúcich práv v dôsledku posúdenia na začiatku, že činnosť v prospech spoločnosti nebola reálne vykonávaná, a následne prijatia stanoviska, že táto práca je vykonávaná, ale má zanedbateľný charakter.

Rozsudku vyčítal aj vykonanie chybného zistenia v dôsledku prijatia, že zo zaregistrovania žalobcu v systéme sociálneho zabezpečenia a pridelenia žalobcu individuálneho čísla poistenca nevzniká zamestnávateľovi povinnosť odvádzať za zamestnanca odvody na poistné, ani nesvedčí o tom, že je zamestnanec prijatý do systému sociálneho zabezpečenia.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Vo vyjadrení k odvolaniu účastníka konania žalovaná uviedla, že v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaná pridržala svojho vyjadrenia k žalobe nakoľko v ňom zaujala stanovisko ku každej námietke týkajúcej sa žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 12.08.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 14 ods. 5b Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia osobou, ktorá „zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch“, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 44888-1/2013-CA zo dňa 13.09.2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi REPRUF, s.r.o. od 01.02.2012 podľa slovenskej legislatívy.

Na odvolanie žalobcu žalovaná rozhodnutím č. 17442-2/2014-BA zo dňa 16.01.2014 odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovanej najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca reálne vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa REPRUF, s.r.o., ktorého sídlo je na území SR. Z uvedeného dôvodu, preto neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Pre aplikáciu tohto článku základného nariadenia je potrebný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a činnosti ako zamestnanca na území Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie základného nariadenia predpokladá existujúci, skutočný súbeh dvoch činností, a to SZČO a zamestnanie vykonávané v dvoch odlišných členských štátoch, a iba táto skutočnosť zakladá postup podľa predmetného článku 13 ods. 3 základného nariadenia a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu.

Žalobca počas správneho konania ako aj konania pred súdom nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy dňa 01.02.2012 vykonával u zamestnávateľa na území SR konkrétny dojednaný druh práce - promotéra služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľmi alebo klientmi zamestnávateľa. Žalobca rovnako nepreukázal skutočný rozsah vykonávaných, resp. konkrétnych prác, ktoré vykonal pre zamestnávateľa od 01.02.2012. Čo sa týka nepreukázania rozsahu vykonávaných prác a dokladov predložených žalobcom v správnom ako aj v súdnom konaní najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k názoru, že záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej o tom, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy je v súlade so zákonom. Tento záver vyplýva z ustanovení § 20, § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) a § 19 zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré upravujú podmienky povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý však žalobca v správnom ako aj súdnom konaní nepreukázal.

Z dôvodu preukázania, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v Poľskej republike a z dôvodu, že nebolo preukázané vykonávanie činnosti žalobcu ako zamestnanca u zamestnávateľa na území SR, je zrejmé, že žalobca podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia. S poukazom na čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia teda neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny, skutočný súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako SZČO a zamestnanca v dvoch členských štátoch.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.